

Arrest

nr. 133 809 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 september 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan. Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 83 275 van 19 juni 2012 omdat zij niet aantonen dat zij geen toegang zouden hebben

tot een daadwerkelijke bescherming van hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd omdat de door hen in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag aangebrachte elementen geen ander licht werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal in het kader van hun eerste asielaanvraag, welke werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij niet aannemelijk maakten dat hun problemen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en omdat zij niet concreet aantoonde dat er hen geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in hun land van herkomst.

1.2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststelling duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

1.2.2. Verzoekers verwijzen thans in hun verzoekschrift naar, wat zij noemen, het hoofddocument van UNHCR aangaande bloedwraak, met name "UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Position de l' UNHCR sur les demandes de statut de réfugié dans le cadre de la Convention de 1951 relative au Statut des Réfugiés, fondées sur une crainte de persécution en raison de l' appartenance d' un individu à une famille ou à un clan impliqué dans une vendetta, 17 March 2006" en citeren uit een rapport van de speciale verslaggever van de Verenigde Naties van 23 augustus 2013 (waarin wordt gesteld dat daders van bloedwraak niet langer de regels uiteengezet in/door de Kanun volgen nu ook soms vrouwen en kinderen zouden worden vermoord, terwijl de Kanun enkel moord op mannen toelaat). Verzoekers beperken zich tot een theoretisch betoog, waarin ze o.a. stellen dat er in voornoemd hoofddocument van UNHCR geen onderscheid wordt gemaakt tussen twee verschillende soorten van vendetta, doch zij ontkrachten, noch weerleggen -en ondernemen hiertoe zelfs geen ernstige poging- de verschillende concrete en pertinente vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat hun persoonlijke situatie bezwaarlijk kan beschouwd worden als een vendetta (gjakmarra), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd, en hun problemen (derhalve) geen verband houden met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers tonen niet in het minst in concreto aan en maken geenszins aannemelijk dat zij in een bloedwraak verkeren, en dat hun problemen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Het feit dat, zoals blijkt uit het door hen aangehaalde citaat uit een rapport van de speciale verslaggever van de Verenigde Naties van 23 augustus 2013, in sommige gevallen de traditionele regels van de bloedwraak niet meer worden gevolgd, nu ook gevallen bekend zijn van moord op vrouwen en kinderen in het kader van een bloedwraak, terwijl de Kanun enkel moord op mannen toestaat en moord op vrouwen en kinderen formeel/uitdrukkelijk verbiedt, neemt niet weg en wijzigt niets aan het feit dat de definitie van bloedwraak (vendetta), welke het UNHCR hanteert, bepaald wordt door en beschreven is in de Kanun van Lekë Dukagjini. Daargelaten de mening en het advies hieromtrent van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), ontkrachten en weerleggen verzoekers geenszins de verschillende concrete en pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat verzoekers' persoonlijke situatie bezwaarlijk kan beschouwd worden als een vendetta (gjakmarra), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie werd beschreven.

1.2.3. Het feit dat de twee artikelen omtrent de moord op politiek figuur Bekim Birinxhiku die aan de informatie opgenomen in het administratief dossier werden toegevoegd en waarop de commissaris-generaal zich baseert, een van Al-Jazeera en een van Intellinews, net als het door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde artikel van Presstv, een link met de politiek en de verkiezingen maken, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de betreffende artikelen van Al-Jazeera en van Intellinews uitdrukkelijk wordt gesteld dat de moord op Birinxhiku niet politiek gemotiveerd was. Uit het artikel van Intellinews blijkt dat Birinxhiku een persoonlijk dispuut met zijn moordenaar had. Nergens uit de artikelen blijkt -in het door verzoekers aangebrachte artikel wordt niets gezegd over de mogelijke motieven van de dader- en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit zou blijken de moord op Birinxhiku politiek geïnspireerd zou zijn (geweest). Uit de aanslag op laatstgenoemde en het feit dat verzoeker met hem een (oorlogs)verleden deelde, kan hoe dan ook, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, geenszins worden afgeleid dat verzoeker om die reden een

persoonlijk risico zou lopen op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

1.2.4. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Bij 's Raads arrest nr. 83 275 van 19 juni 2012 werd vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming van hun nationale overheid in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen, zo wordt vastgesteld, in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag geen elementen bij die hier een ander licht op werpen/de Raad anders doen oordelen.

Met hun huidig algemeen betoog dat politici in Kosovo vermoord worden, dat prominente figuren zoals de heer Balaj verklaren niet veilig te zijn, en dat betogingen tegen het niet optreden van de politie georganiseerd worden, tonen verzoekers niet aan dat zij met betrekking tot hun verklaarde problemen niet op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten zouden kunnen rekenen. Verzoekers hebben, zo blijkt uit hun verklaringen eerder afgelegd tijdens hun gehoren in het kader van hun eerste asielaanvraag alsook uit het door hen in het kader van hun huidige asielaanvraag aangebrachte advies van BCHV, met betrekking tot het door hen aangehaalde incident op 20 augustus 2011, een overval in verzoekers zaak die de directe aanleiding vormde van hun vlucht uit hun land van herkomst, geen beroep gedaan op hun nationale autoriteiten. In zoverre zij voorhouden dat de Kosovaarse autoriteiten hen dienaangaande geen bescherming of hulp kunnen verlenen, berust hun bewering aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring. Met hun argumentatie dat zij na een overval in respectievelijk 2004 en 2005, lange tijd geleden dus, op verzoekers eigen zaak en de supermarkt waar verzoekster werkte herhaaldelijk geconfronteerd werden met het falen van de Kosovaarse autoriteiten door o.a. corruptie, en dat verzoeksters broers Q., A. en L. in België als vluchteling werden erkend, tonen verzoekers geenszins (in concreto) aan dat hun nationale autoriteiten hen met betrekking tot hun aangehaalde recente(re) problemen, met name met betrekking tot het incident op 20 augustus 2011, geen hulp zouden kunnen of willen bieden. Uit niets blijkt en verzoekers tonen geenszins in concreto aan, noch maken ze enigszins aannemelijk dat het hen aan nationale bescherming ontbeert.

Waar in de door verzoekers geciteerde passage uit het advies van BCHV melding wordt gemaakt van informatie waaruit blijkt dat er in Kosovo geen gouvernementele instanties aanwezig zijn welke kunnen tussenkomen in bloedwraakacties en overgaan tot vervolging en bestraffing hiervan, wijst de Raad er (opnieuw) op dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij in een bloedwraak verkeren.

1.2.5. Met betrekking tot de door verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag neergelegde getuigenverklaringen van I.B. en T.B. en de verklaring van de onafhankelijke nationale raad ter verdediging van burgerrechten van Kosovo, en hun kritiek dienaangaande omtrent (de wijze van) het verloop van de gehoren op het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers, noch hun advocaat en/of de vertegenwoordiger van BCHV die hen toen bijstonden, tijdens hun gehoren geen enkele opmerking maakten omtrent het feit dat hen tijdens die verhoren geen of onvoldoende vragen werden gesteld omtrent voornoemde documenten. Ze repten tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal met geen woord over het feit dat over de betreffende attesten geen of te weinig vragen zouden zijn gesteld, doch maken hier thans (in hun verzoekschrift) pas voor het eerst gewag van. Ook en zelfs wanneer hen in fine van de gehoren uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog opmerkingen hadden en/of iets toe te voegen maakten ze hier geen melding van, laat staan dat ze aangaven (aanstellen maken) verder en uitgebreider te willen worden verhoord omtrent deze (en mogelijks ook andere) door hen aangebrachte documenten. Hun kritiek is in die zin niet of weinig ernstig en laattijdig.

De Raad wijst er tevens op dat wat voornoemde documenten betreft in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekers thans verkeerdelijk voorhouden, niet louter en alleen wordt opgemerkt dat deze een sterk gesolliciteerd karakter vertonen, doch tevens wordt vastgesteld dat "bovendien tonen deze attesten niet aan op grond waarvan besloten werd dat er een verband is tussen uw -verzoekers-verleden en de problemen waarvan u het slachtoffer werd", een vaststelling die door verzoekers, die hier geheel niet op ingaan, niet wordt ontkracht of weerlegd.

Hoe dan ook doen voornoemde en de overige door verzoekers in het kader van hun huidige tweede asielaanvraag aangebrachte documenten op generlei wijze afbreuk aan en werpen zij geen ander licht op de vaststelling dat verzoekers niet aantonen of aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot hun recente problemen (in 2011), die aan de basis liggen van hun vertrek uit hun land van herkomst, aan nationale bescherming in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet ontbreekt.

1.2.6. Betreffende het feit dat verzoeksters broers H.A. en L., net als hun broer Q.H., door het Commissariaat-generaal als vluchteling zouden zijn erkend, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en beoordeeld op eigen merites. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

1.3. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4. Gelet op de door verzoekende partijen ingediende stukken wordt de zaak verwezen naar de rol teneinde de zaak ten gronde te behandelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS